

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 78/15
Luksemburg, 9 lipca 2015 r.

Wyrok w sprawie C-153/14
Minister van Buitenlandse Zaken / K i A

Państwa członkowskie mogą wymagać od obywateli państw trzecich, by zdali egzamin z integracji obywatelskiej przed połączeniem rodziny

Wykonywanie prawa do łączenia rodzin nie może jednak stać się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione

Dyrektywa Unii¹ określa warunki wykonywania prawa do łączenia rodzin przez obywateli państw trzecich zamieszkujących legalnie na terytorium państw członkowskich.

W Niemczech właściwe przepisy uzależniają prawo do łączenia rodzin od zdania podstawowego egzaminu z integracji społecznej. Egzamin ten składa się z testu mówionego języka niemieckiego, z testu wiedzy o społeczeństwie niemieckim oraz z testu rozumienia tekstu pisanego. Testy te odbywają się w ambasadzie lub konsulacie generalnym Niemiec w państwie pochodzenia lub stałego zamieszkania osoby należącej do rodziny rozdzielonej i jest przeprowadzany przez telefon połączony bezpośrednio z mówiącym komputerem. Zwolnienia przewidziane są dla wnioskodawców, którzy ze względu na niepełnosprawność fizyczną lub umysłową trwale nie są w stanie zdać egzaminu lub dla sytuacji, gdy oddalenie wniosku mogłoby prowadzić do rażącej niesprawiedliwości.

K, obywatelka Azerbejdżanu, oraz A, obywatelka Nigerii, powołały się odpowiednio na problemy zdrowotne i zaburzenia psychiczne uniemożliwiające im przystąpienie do egzaminu z integracji społecznej. Ich wnioski o tymczasowe pozwolenie na pobyt zostały jednak przez organy niemieckie oddalone.

Raad van State (rada stanu, Niemcy), rozpoznając spory dotyczące tych odmów, postanowiła zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem o zgodność tego egzaminu z integracji społecznej z dyrektywą.

Trybunał przypomniał przede wszystkim, że w przypadkach łączenia rodzin innych niż dotyczących uchodźców i członków ich rodzin dyrektywa nie stoi na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie uzależniły udzielenie zezwolenia na wjazd i pobyt na ich terytorium od zastosowania się do określonych uprzednich środków integracji.

Skoro jednak dyrektywa² mówi jedynie o środkach „integracji”, Trybunał stwierdził, że środki te są prawnie uzasadnione jedynie wówczas, gdy umożliwiają one ułatwienie integracji osobom należącym do rodziny rozdzielonej.

W tym kontekście Trybunał podkreślił znaczenie uzyskania zarówno znajomości języka, jak i wiedzy o społeczeństwie przyjmującego państwa członkowskiego, w szczególności w celu ułatwienia komunikacji, interakcji i rozwoju relacji społecznych, a także dostępu do rynku pracy i kształcenia zawodowego.

Ponadto Trybunał orzekł, że z uwagi na podstawowy poziom wymaganej wiedzy obowiązek ten sam w sobie nie narusza celu dyrektywy, którym jest łączenie rodzin.

¹ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251, s. 12).

² Art. 7 ust. 2 akapit pierwszy.

Środki integracji powinny jednak mieć na celu nie selekcję osób, które mogą wykonywać prawo do łączenia rodzin, lecz ułatwienie ich integracji w państwach członkowskich.

Ponadto powinny zostać uwzględnione szczególne okoliczności indywidualne, takie jak wiek, poziom wykształcenia, sytuacja finansowa lub stan zdrowia w celu zwolnienia zainteresowanych członków rodziny z obowiązku zdania egzaminu z integracji, jeżeli okaże się, że z powodu tych okoliczności osoby te nie są w stanie przystąpić do tego egzaminu lub go zdać. Gdyby było inaczej, to – w takich okolicznościach – tego rodzaju obowiązek mógłby stanowić trudną do pokonania przeszkodę w tym, by prawo do łączenia rodzin uczynić skutecznym.

Trybunał stwierdził, że z postanowienia odsyłającego wynika, że ustawodawstwo niderlandzkie nie pozwala na zwolnienie z obowiązku zdania egzaminu z integracji społecznej osób należących do rodziny członka rodziny rozdzielonej we wszystkich przypadkach, gdy obowiązek ten powoduje, że łączenie rodzin staje się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione.

Trybunał wskazał też, że koszt materiałów do przygotowania do egzaminu, ponoszony jeden raz, wynosi 110 EUR, a wysokość opłaty za zapisanie się na egzamin wynosi 350 EUR. Trybunał ocenił, że kwoty te mogą spowodować, że łączenie rodzin stanie się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. Tym bardziej dotyczy to sytuacji, gdy opłaty za zapisanie się są uiszczane przy każdym kolejnym przystąpieniu do tego egzaminu i przez każdego zainteresowanego członka rodziny oraz gdy do opłat tych trzeba doliczyć koszty, które osoby należące do rodziny rozdzielonej muszą ponieść w celu udania się do siedziby najbliższego przedstawicielstwa niderlandzkiego, by przystąpić do tego egzaminu.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106